

НА ШИРОКИЯ ПЪТ

Два високи стари бряста, долепени горе с клоните си, полускриват отдалеч малката кръчма. Тяхната голяма синьо-черна сянка тежи върху земята, като мокра. Гъста, гореща тишина виси в въздуха.

По широкия път за града не се мярка жива душа. Рано е. Дългият съботен следобед няма край. Хората са пръснати по къра и селото изглежда пусто. До времето за автобуса, който превозва от далечната железопътна станция до града и спира тук по-дълго, има още около час.

От една уличка на селото се показва жена в басмена рокля и тръгва бавно през площада, към кръчмата, пазейки се с ръка от слънцето. Едра, пирамидална, с пола по-къса отпред поради големия корем, тя върви разклатено и отпуснато, като болна гъска. Подире ѝ мързеливо крачи шестседем годишно момиченце с две руси ко-